

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομὴ — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 25 No 9

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 284

Σεπτέμβριος-September 2003

ΠΥΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Εισερχόμενοι κατὰ τὸν παρόντα μῆνα Σεπτέμβριον εἰς τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν Ἔτος, καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ μας περὶ τοῦ «πυρίνου Ἁγίου» (Προφήτης Ἡλίας), συνειρμικῶς ἀνεκαλέσαμεν εἰς τὴν μνήμην τὴν μορφήν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς ἐγέμισε τὸν 20ὸν αἰῶνα διὰ τῶν Πανορθοδόξων καὶ Παγχριστιανικῶν πρωτοβουλιῶν πού ἀνέλαβε, διό καὶ δικαίως θά ἦτο δυνατόν νά χαρακτηρισθεῖ ὡς «ὁ πύρινος Ἄνθρωπος». Διὰ τοῦτο παραθέτομεν αὐτοῦσιο τὸ κείμενον συντόμου ὁμιλίας πού εἶχεν ἐκφωνήσει ἀπὸ τοῦ κρατικοῦ ραδιοφώνου Θεσσαλονίκης ὁ γράφων ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετοῦς εὐλογημένης Πατριαρχείας Ἀθηναγόρου, εἰς τὸν Πάνσεπτον Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Σάν αὔριο πρὶν 20 χρόνια ἐνθρονιζόταν στό Φανάρι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας, ὡς Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

Τὴν μεγάλη αὐτὴ ἐπέτειο δέν θά μπορούσαμε νά ἐορτάσουμε κατ' ἀξίαν, ὅποιες ἐκδηλώσεις τιμῆς κι ἂν κάναμε πρὸς τὸν πανίερρον Οἰκουμενικὸ Θρόνο.

Ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου ἐξεδηλώθη σφοδρὰ ἐπιθυμία γιὰ ἓνα πανηγυρικό ἐορτασμό. Γιατί δέν ἐγνώρισεν, ἀλήθεια, ἡ Ἐκκλησία μας, στὰ νεώτερα χρόνια, λαμπρότερη Πατριαρχία.

Ἀλλὰ τὴν πρόθεση καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐορτασμοῦ ἀνεχαίτισεν ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

Σέ ἐπίσημο ἀπαντητικό ἔγγραφό του ἐγνωστοποίησε πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις ὅτι «ἐναντι τοῦ μεγέθους καὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ θεσμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δέν θεωρεῖ δυνατόν νά ἐορτάζεται ἐορτὴ ἀναφερομένη εἰς ἄτομον θητεῦον εἰς αὐτόν».

Καὶ ἔχει βέβαια δίκιο ὁ Πατριάρχης, μιλώντας γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ θεσμοῦ πού ἐκπροσωπεῖ. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μόνο τὸ ἓνα μέρος τῆς ἀλήθειας. Τὸ δεύτερο μέρος δέν μπορούσε νά τὸ πεῖ ἐκεῖνος. Τὸ ὁμολογοῦμε

THE FIERY PERSON

By Archbishop Stylianos of Australia

Entering the new Ecclesiastical Year during the month of September, and after the main article of our magazine titled the "Fiery Saint" (Prophet Elijah), we remembered the figure of the late Patriarch Athenagoras, who literally filled 20 years with Pan-Orthodox and Pan-Christian initiatives which he undertook, and for this reason he could be quite justifiably characterised as the "fiery Person". For this reason we cite the identical text of the brief talk which the writer had addressed from the state radio station of Thessalonika on the occasion of the completion of 20 years of the blessed Patriarchy of Athenagoras in the Venerable All Holy Ecumenical Throne of Constantinople.

Tomorrow will mark the 20th year since the enthronement at Phanar of Archbishop Athenagoras of America as Ecumenical Patriarch. No one would be able to celebrate this anniversary in a worthy manner, no matter what celebrations we could have held in honour of the venerable Ecumenical Throne.

A strong desire for one festive celebration has been expressed from different parts of the Orthodox world. For truly our Church did not know a brighter Patriarchy in modern times.

But it was the Ecumenical Patriarch himself who reversed the intention and program of this celebration.

In his official response he announced to all that "given the magnitude and significance of the institution of the Ecumenical Patriarchate, he did not consider it possible to have a feast celebrating one individual during his term of office in it".

And the Patriarch is certainly justified in speaking of the magnitude of the institution that he represents. But this is only one side of the truth of the matter. He could not speak of the other side – it is we who confess this. It is the magnificence of today's Patriarch.

When a certain Ecumenical Patriarch is worthy of his

όλοι έμείς. Είναι τό μεγαλείο αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου.

Ὅταν ἕνας Οἰκουμενικός Πατριάρχης εἶναι ἀνάξιος τοῦ Θρόνου του, τότε τό πρόσωπο καί τό ἔργο του εἶναι ἡ συνισταμένη αἰώνων καί ξεφεύγουν τά ὅρια τῆς περιγραφῆς. Ὅταν ἕνας Πατριάρχης εἶναι ἀληθινός, τότε γίνεται αὐτός τό μέτρο γιά κάθε ιστορική ἀξιολόγηση μέσα στή ζωή τοῦ ποιμνίου του. Κι ἐδῶ εἶναι πολύ ἐπίκαιρος ὁ λόγος «τό ἔλαττον ὑπό τοῦ μείζονος εὐλογεῖται».

Εὐλαβούμενοι τῆ σεπτή ἐπιθυμία τοῦ Πατριάρχου, δέν θά κάναμε οὔτε ἐδῶ εἰς τήν Θεσσαλονίκη σχετικό ἑορτασμό. Θά περιορισθοῦμε σέ μιά σεμνή λειτουργία, αὔριο, στήν Πατριαρχική Μονή τῶν Βλατάδων, ὅπου, μέ προεξάρχοντα τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, θά εὐχαριστήσωμε τόν Θεόν γιά τόν Πατριάρχη πού μᾶς ἐχάρισε, σ' αὐτά τά τόσο κρίσιμα χρόνια, καί θά δεηθοῦμε γιά τήν ὑγεία καί μακροημέρευση του.

Παράλληλα σ' αὐτή τήν πνευματική ἐκδήλωση αἰσθάνθηκα προσωπικά τήν ἀνάγκη, σάν ἕνας ἀπό κείνους πού εἶχαν τήν ἀγαθή τύχη καί τῆ μεγάλη τιμή νά μαθητεύσουν κοντά στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Ἄθιναγόρα, νά διηγηθῶ σήμερα γιά τούς πολλούς μερικές ἀποκαλυπτικές στιγμές μαζί του.

Τίς ὠνόμασα «πνευματικά στιγμιότυπα ἀπό τή ζωή τοῦ Πατριάρχου». Σωστότερο θά ἦταν νά τίς ὀνομάσω «Πνευματικά στιγμιότυπα» στή δική μου ζωή. Γιατί ἡ ζωή τοῦ Πατριάρχου δέν γνωρίζει ξεχωριστά στιγμιότυπα, ἀκολουθώντας πιστά τόν ἀναλλοίωτο ρυθμό τῆς ζωῆς τοῦ ἥρωα, τοῦ Προφήτη, τοῦ Ἁγίου. Δέν θά μιλήσω λοιπόν ἐδῶ γιά τήν πολύπλευρη προσωπικότητά του μήτε γιά τό ἔργο του.

Θά παρουσιάσω ἀπλῶς τόν ἄρτιο ἄνθρωπο, τόν ἀληθινό ποιητή, τόν γαλήνιο Προφήτη Πατριάρχη.

Ὅταν σέ κυτᾶζει στά μάτια καί σοῦ μιλά –κι' ὁ Πατριάρχης κυτᾶζει στά μάτια καί τόν πῖο ἄσημο συνομιλητή του– νοιώθεις νά γίνεσαι ἀδέξιος γιά κάθε λόγο καί γιά κάθε κίνηση. Συντριβεσαι κυριολεκτικά μπροστά σ' αὐτό τό ρασσοφορεμένο βουνό. Μά ἡ συντριβή αὐτή δέν εἶναι ἐξουθένωση. Ἀκούοντας τόν Πατριάρχη νά μιλά καί νά ξεδιπλώνει στά μάτια σου τό προφητικό ὄραμα τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, νοιώθεις σάν νά λειτούργησαν γιά πρώτη φορά σωστά τό μυαλό καί ἡ καρδιά σου.

Φεύγοντας ἀπό τό γραφεῖο του ἔχεις γευθεῖ ἐμπειρικά τό ἄρωμα μιᾶς ζωῆς σύμφωνης μέ τούς μακαρισμούς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκούστε πῶς ὁ ἴδιος ἀντιλαμβάνεται τήν εὐθύνη τοῦ πνευματικοῦ Ἡγέτη.

«Ὁ Ἀρχηγός πρέπει νά εἶναι σκληρός. Ἄλλὰ σκληρός στόν ἑαυτό του. Ὅταν θά τοῦ ἔρθουν ἀρνητικά τά πράγματα, δυσχεῖμερα, τότε θά σταθῆ καλύτερα... Ὁ Ἀρχηγός πρέπει νά προαισθάνεται τούς νέους χρόνους πού ἔρχονται, καί νά μιλάει γι' αὐτούς. Νά κηρύττει, νά προφητεῖ... Τόν Ἀρχηγό πολλές φορές δέν τόν κατανοοῦν, μένει μόνος καί εἶναι τραχύ τό ἔργον του, νά πείση, νά ἐρμηνεύση, τά δέοντα... Ἡμεῖς ἀκούομεν τούς αἰῶνας, καί ἀπαντῶμεν εἰς τούς αἰῶνας. Καί ὅπως εἰς τό πλοῖον ὁ Κυβερνήτης λέγει

throne, then his person and work are the resultant force of centuries, and so move beyond the boundaries of description. When a Patriarch is true, then he becomes the measure of every historic evaluation in the life of his pastoral flock. And here the saying is very timely, “the smaller is blessed by the greater”.

Respecting the venerable wish of the Patriarch we will not have related celebrations here in Thessalonika. We will confine ourselves to one modest liturgy tomorrow in the Patriarchal Monastery of Vlatadon where, presided by the Metropolitan of Thessalonika, we will thank God for the Patriarch whom He bestowed upon us in these crucial years, and we will pray for his health and long life.

Parallel to this spiritual function I felt it a personal need, as one of those who had the good fortune and the great honour to learn close to Ecumenical Patriarch Athenagoras, to relate to all today certain revelatory moments with him.

I have named them “spiritual moments in the life of the Patriarch”. It would have been more correct to name them “Spiritual moments” in my life. For the life of the Patriarch does not recognise separate moments, as it follows faithfully the unchangeable rhythm of the life of a hero, prophet and saint. Therefore, I will not speak here about his versatile personality or his work. I will simply present the whole man, the true poet, the serene Prophet Patriarch.

When he looks into your eyes and speaks to you –and the Patriarch even looks into the eyes of the most insignificant person– you feel yourself becoming inept for every word and every movement. You are literally overwhelmed in the presence of this cassock-wearing mountain. But this overwhelming is not crushing. Listening to the Patriarch speaking and unfolding the prophetic vision of the world and humanity before your eyes, you feel as if your mind and heart have functioned properly for the first time.

Leaving his office you feel that you have tasted the perfume of a life in agreement with the beatitudes of Christ.

Listen how he himself understands the responsibility of a spiritual Leader.

“The Leader needs to be hard, but hard on himself. When negative and obstructive things happen to him, then he will stand better... The Leader needs to have a presentiment of the new times that are coming, and to speak of them. He must preach, prophesy... Many times they will not understand the Leader, he remains alone and his work is harsh, to persuade, to interpret the necessary things ... We listen to the times and we respond to the times. And just like the Captain of a ship tells his Steering man “on course” and he responds “on course”, so too we listen to the “on course” and respond with “on course...”. We see those things coming, and we believe in those things coming, and we must work for those things coming”.

εις τόν Πηδαλιούχον «γραμμή» κι ἀπαντᾶ αὐτός «γραμμή», ἔτσι κι ἐμεῖς ἀκούομε «Γραμμή» καί ἀπαντῶμεν «Γραμμή»... Ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἐπερχόμενα, καί πιστεύομεν εἰς τὰ ἐπερχόμενα, καί ὀφείλομεν νά ἐργασθῶμεν διά τὰ ἐπερχόμενα».

Παρά ταῦτα δέν αἰσθάνθηκε ποτέ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μακρυά ἢ ψηλότερα ἀπό τόν λαό του. Γι' αὐτό θά τόν ἀκούσετε νά λέη σ' ἕνα ἐκκλησίασμα ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων: «Ἔσεῖς καί γώ – ἐγώ καί σεῖς, πιστεύομε κατὰ τόν ἴδιο τρόπο».

Ὁ Πατριάρχης νοιώθει μιᾶ ἀπέραντη στοργή, ἕνα βαθύ σεβασμό θάλλεγα, μπροστά στό ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὅποιο κι ἂν εἶναι κι ὅπως κι ἂν εἶναι. Ἄν ὑπάρχη ἕνα Δόγμα πού ἔχει διαποτίσει ὅλη τή ψυχή τοῦ Πατριάρχου, εἶναι τό δόγμα πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό θά τόν δῆτε ν' ἀσπάζεται ρυπαρούς μικροπωλητάς στό δρόμο, νά φωτογραφίζεται χωρίς κανένα δισταγμό μέ τόν ὅποιονδήποτε θά τοῦ τό ζητήση.

Πρῖν ἀπό δύο χρόνια βρέθηκα συμπτωματικά στό Φανάρι, ὅταν τόν ἐπεσκέφθη ἕνας ὁμιλος 70 Γερμανῶν, ὅπως συχνά γίνεται, τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Δύσεως. Μοῦ ἀνέθεσε νά κάμω τόν διερμηνέα στή συνομιλία των.

Ἀφοῦ τοῦς ἀνέπτυξε τή σημασία τῶν καιρῶν πού ζοῦμε, τή μακρά συμβίωση Τούρκων καί Ἑλλήνων καί τό διαλλακτικό καί ἐκπολιτιστικό ἔργο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατέκλεισε ὡς ἐξῆς τήν ὁμιλία του: «Αὐτό, ἦταν τό μήνυμα αὐτῆς τῆς χώρας. Αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοῦ τοῦ θρόνου. Νά τό μεταφέρετε στήν Πατρίδα σας, στήν πόλη σας, στίς οἰκογένειές σας, σ' ὅλους τοῦς γνωστούς καί τοῦς φίλους σας. Ἀπό τόν πρῶτον, ἕως ...».

Ἐδῶ ὁ Πατριάρχης σταμάτησε καί περίμενα κι ἐγώ νά ὀλοκληρώσῃ τή φράση του γιά νά τήν ἐρμηνεύσω. Ἄλλά ὁ Πατριάρχης ζήτησε νά μεταφράσω ὅπως ἀκριβῶς τό ἔλεγε «Ἀπό τόν πρῶτον ἕως ...». Ἔσπευσαν οἱ Γερμανοί νά ὀλοκληρώσουν τή φράση λέγοντας «ἕως τόν τελευταῖο». Καί τότε ὁ Πατριάρχης παρετήρησε κατηγορηματικά, ἀλλά χωρίς νά χάσῃ τήν πατρική του ἐπιείκεια: «Ὁχι. Δέν ὑπάρχει τελευταῖος. Θά μεταφέρετε αὐτό μήνυμα ἀπό τόν πρῶτον, ἕως τόν πρῶτον. Ἀπό τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ βγήκαμε ὅλοι πρῶτοι. Ὅλοι στεκόμαστε στήν πρώτη γραμμή».

Ἐνα ἄλλο στιγμιότυπο, πού μαρτυρεῖ πόση ἱερότητα ἀναγνωρίζει ὁ Πατριάρχης στό ἀνθρώπινο πρόσωπο, εἶναι καί τό ἀκόλουθο: Εἶχε πάνει νά ἐγκαινιάσῃ μόλις ἀνακαινίστηκε, ἕνα ἱστορικό Ναό πού εἶχαν καταστρέψει οἱ βανδαλισμοί τοῦ 1955 στήν Πόλη. Κατά τήν ὁμιλία του πρὸς τό ὀλιγάριθμο ἐκκλησίασμα, τοῦς εἶπε μέ φωνή βαθεῖα συγκινημένη:

«Ὅταν ἦλθα τότε καί βρῆκα κατεστραμμένο τό Ναό, δέν εἶδα κολῶνες, δέν εἶδα εἰκόνες, δέν εἶδα πιά κανδηλες. Ἄλλ' ἀντί γιά κολῶνες εἶδα τοῦς Ἐπιτρόπους τοῦ Ναοῦ: τόν κύρ Γιώργη, τόν κύρ Δημητρό, τόν κύρ Ἀντώνη. Ἀντί γιά εἰκόνες εἶδα τὰ πρόσωπα τῶν Μανάδων. Κι ἀντί γιά φῶς ἀπ' τίς κανδηλες, εἶδα τὰ μάτια τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἦμουνα βέβαιος πῶς ὁ Ναός ἐτοῦτος θά χιτίζοταν πάλι».

However never did Patriarch Athenagoras feel far or higher than his people. For this reason you will hear him say to a simple congregation: "You and I - I and you, believe in the same way".

I would say that the Patriarch feels boundless affection and a deep respect towards human persons, whoever they are and as they are. If there is one dogma that has drenched the entire soul of the Patriarch, it is the dogma that the human person is the icon of God. For this reason you will see him greeting dirty sellers in the street with a kiss, and being photographed without any hesitation with whoever will ask him.

Two years ago I found myself coincidentally in the Phanar, when a group of 70 Germans visited him, as it often happens, especially these last few years, from all parts of the West. He assigned me to act as an interpreter in their discussion.

After he outlined the importance of the times in which we live, the long symbiosis of Turks and Greeks and the reconciliatory and cultural work of the Ecumenical Patriarchate, he concluded his talk in the following manner: "This was the message of this land, this Church and this throne. You must convey this back to your country, city, families, to all those whom you know and to your friends. From the first until...".

Here the Patriarch stopped and I was waiting for him to supplement the phrase so that I could translate what he was saying exactly "from the first until". The Germans were quick to respond, "the last". And then the Patriarch noted categorically, but without losing his paternal charity: "No. There is no one who is last. You will convey this message from the first until the first. From the hands of God we all came out first. We all stand in the first line".

Another moment, which reveals the extent of sacredness the Patriarch recognised in the human person, is also the following. He had gone to consecrate a historic Church which had just been recently restored after being destroyed by the vandalism which took place in Constantinople in 1955. During his talk towards the few people in the Church, he said to them with a voice deeply moved: "When I had come then and found the Church destroyed, I saw no columns, no icons and no candles. Instead of icons I saw the faces of the mothers; and instead of the light of the candles, I saw the eyes of the young children. With this I was certain that this Church would be built again".

Many criticized and continue to criticize the Patriarch as not being strictly Orthodox, and others, thankfully few, continue further, characterising him as irresponsible with Protestant and Western tendencies. It would be enough for one to see him at least once performing the liturgy, to be persuaded that at present Orthodoxy does not have anybody who incarnates so faithfully and with so much compunction Orthodox worship.

The Patriarch fully lives out the dogma of the Church in worship. For him there are no dogmas for the intellectuals, but only dogmas which are lived out. For this

Πολλοί κατηγορήσαν και κατηγορούν ακόμη τον Πατριάρχη, ως μη αυστηρώς Ὁρθόδοξο, κι ἄλλοι πάλι, εὐτυχῶς ἐλάχιστοι, προχωροῦν ἀκόμη πρὸς πολὺ, χαρακτηρίζοντάς τον ἀνεύθυνο ὡς Προτεσταντίζοντα ἢ Λατινιτίζοντα. Θὰ ἔφτανε ὁμως νὰ τὸν δῆ κανεὶς μόνο μιά φορά ἱερουργούντα, γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή ἢ Ὁρθοδοξία ἄλλο Ἱεράρχη, πού νὰ ἐνσαρκώνη τόσο πιστὰ καὶ τόσο κατανουκτικὰ τὴν Ὁρθόδοξη Λατρεία.

Τὸ Δόγμα μας ὁ Πατριάρχης τὸ ζεῖ ἐξ ὀλοκλήρου λατρευτικά. Γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουν δόγματα τῶν περγαμηνῶν, ἀλλὰ μονάχα δόγματα βιούμενα. Γι' αὐτὸ ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του ὡς τὴν τελευταία τῆς καθημερινῆ λεπτομέρεια εἶναι τελετουργία. Ὁ Πατριάρχης εἶναι ὁ λειτουργικώτερος, ὁ ἱεροπρεπέστερος καὶ ὁ ἀσκητικώτερος Ἱεράρχης πού μὲ ἀξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ γνωρίσω.

Τὸ νὰ τὸν δῆς ἀπ' τὴν ὠραία Πύλη νὰ μνημονεῦη «πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων», εἶναι ἐξ ἴσου φρικτὸ καὶ ἀπερίγραπτο σὰ νὰ δῆς τὸν Μωϋσῆ νὰ κατεβαίνει τὸ Σινᾶ, κρατώντας τὶς πλάκες τοῦ Νόμου. Ὅσοι δὲν ἀλλοιώθηκαν βλέποντας μιά τέτοια σκηνὴ τοῦ Πατριάρχου, σημαίνει πὼς δὲν ἐνήστεψαν πολὺ, πὼς δὲν ἐτοιμάστηκαν 40 μέρες!

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, αὐτὸς ὁ Ἅγιος δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν κατακρίνει κανένα. Ὅταν θέλῃ νὰ διορθώσῃ κάποιον σὲ μιά ἄποψη, προσπαθεῖ νὰ ἀνασύρῃ τὴ διορθωτικὴ σκέψη μέσα ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν συνομιλητὴ του.

Ἕνας νεοφερμένος φοιτητὴς στὴ Χάλκη θέλησε κάποτε νὰ δείξῃ στὸν Πατριάρχη περίσσεια εὐσεβείας καὶ τόλμησε νὰ κατακρίνῃ μπροστὰ του τὸ ἁρμόνιο πού ὑπάρχει ἐκεῖ σὲ μιά αἴθουσα τῆς Σχολῆς, ὀνομάζοντάς το «ὄργανο Προτεσταντικό». Ὁ Πατριάρχης τὸν ἐθώπευσε μὲ συγκατάβαση καὶ τοῦ εἶπε: «Αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ λές ἐσύ, ἓνα παιδί ἔξυπνο καὶ διαβασμένο. Γιατί γνωρίζεις βέβαια ὅτι τὸ ὄργανο τὸ χάρισε στὴ Δύση ἢ Ἀνατολή. Ἀλλὰ κι ἐκτός ἀπ' αὐτό: Ἄν ἀναπνέουν οἱ Προτεστάνται, πρέπει γι' αὐτὸ νὰ πάψωμε ν' ἀναπνέωμε ἐμεῖς».

Ἵρρες ὀλόκληρες θὰ μπορούσε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς τέτοια στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν συναναστροφή μὲ τὸν Πατριάρχη.

Ὁ χρόνος ὁμως ἐδῶ εἶναι περιορισμένος. Ἄκουστε μόνο λίγα ἀκόμη συγκινητικά λόγια πρὸς τοὺς ἀγαπημένους του Ρωμηούς: «Ἐγὼ προσωπικὲς χαρὲς δὲν ἔχω. Ἐχῶ τὶς δικές σας χαρὲς. Κάθε μέρα συνομιλῶ μὲ ὅλους σας. Συνδιαλέγομαι μὲ τὸν καθένα χωριστὰ. Κι εἶναι ἑκατομμύρια αὐτὲς οἱ μορφὲς πού καλύπτουν τὴ σκέψη μου... Πολὺ μ' ἀρέσει ὁ διάλογος. Γιατί τὸ περισσότερο μέρος ἀπὸ τὴν ὁμιλία τῶν ἀνθρώπων, εἶναι μυστήριον. Νὰ δέχωμαι κόσμον στὸ Γραφεῖο μου, τὸ θεωρῶ εὐλογία. Θυμοῦμαι αὐτὸ πού μου ἔλεξαν οἱ χωρικοὶ στὴν Πατρίδα μου, ὅταν ἤμουν Διάκονος: «Ἦλθαμε νὰ κοιταχθούμε». Νὰ ἡ φιλοσοφία τῆς ζωῆς... Κάθε νύχτα, κατεβαίνω στὸ Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας, κι ὅταν ὅλοι ἐσεῖς κοιμάσθε, ἐγὼ προσθέτω ἓνα ἀκόμη διάλογο στοὺς διαλόγους μου, μὲ τὸν Ἄφροντη τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Κυρὰ τὴν Παναγία. Γιὰ σᾶς. Ὅλους ἐσᾶς. Ἐδῶ, στὴν Ἀμερική, στὴν Αὐστραλία,

reason his entire life up to the last daily detail is a solemn officiation. The Patriarch is the most liturgical, dignified, ascetical Hierarch that God has enabled me to know.

To see him from the Royal Doors calling to remembrance "all Orthodox episcopates" is equally frightful and ineffable as seeing Moses coming down from Mt Sinai, holding the slabs of the Law. If some have not been changed by experiencing such a scene from the Patriarch, it means that they have not fasted enough, that they have not prepared for 40 days!

With all these, this Saint does not become indignant, does not criticize anybody. When he needs to correct someone's perspective, he tries to draw out the correct thought from the very person who is talking to him.

A new student at Halki wanted once to show the Patriarch more piety and dared to criticize the organ which was in a room of the College as a "Protestant instrument". The Patriarch caressed him with forbearance and said to him: "A smart and learned student cannot say this since certainly you know that the organ was given to the West by the East. But besides this: If Protestants breathe, does this mean that we should stop breathing?"

One would be able to relate such instances about the Patriarch for hours. Time here however is limited. Listen only to a few moving words towards his beloved Greeks: "I do not have any personal joys. I have your joys. I speak with you every day. I converse with each one separately and occupying my mind are millions... I love dialogue very much, because the greater part of our talk with people is a mystery. I consider it a blessing to receive people into my office. I remember those things that people from my town used to tell me when I was a deacon: "We came to look at each other". Here is the philosophy of life... Every night, I come down to the narthex of the Church, and when all of you sleep, I add one more dialogue to all my dialogues, with Christ my Leader and our Lady Panagia. For you. All of you. Here, in America, in Australia, in Europe and everywhere... In my heavy responsibility it is you who strengthen me, the great Greeks, the same throughout the world..."

This talk was brief since I did not want to give the impression that I am describing the Patriarch.

To the inexhaustible is due a brief speech. So brief that it is only an exclamation.

One simple wish: May he live for many years!

στὴν Εὐρώπη, πανταχοῦ... Στὴ βαρεῖά μου εὐθύνη μὲ ἐνισχύετε σεῖς, οἱ μεγάλοι Ρωμηοί. Οἱ ἴδιοι σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη...».

Ἡ ὁμιλία τούτη ἦταν σύντομη, γιατί δὲν ἤθελα νὰ δώσω τὴν ἐντύπωση ὅτι περιγράφω τὸν Πατριάρχη.

Στοὺς ἀνεξάντλητους ταιριάζει λόγος βραχύς. Τόσο βραχύς πού νᾶναι μόνο θαυμαστικὸ ἐπιφώνημα.

Ἕνα ἀπλό Εἰς Πολλὰ ἔτη!

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ ΑΤΑΡΑΧΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ*

Γιατί ωφελούν πάρα πολύ οί πειρασμοί ὅποιον τούς ὑπομένει ἀτάραχα. Καί πάθος ἀκόμη ἂν μᾶς ἐνοχλήσει δέν πρέπει οὔτε γι' αὐτό νά ταραζόμαστε. Γιατί, τό νά ταραχθεῖ κανείς, ὅταν ἐνοχλεῖται ἀπό κάποιον πάθος, εἶναι σημάδι ἀγνωσίας καί υπερηφάνειας, καί προέρχεται ἀπό τήν ἀγνοια τῆς καταστάσεώς του καί ἀπό τή φυγοπονία του, ὅπως εἶπαν καί οἱ Πατέρες: «Γι' αὐτό δέν προκόβουμε, ἐπειδή δέν ξέρουμε τά μέτρα μας οὔτε ἔχουμε ὑπομονή νά τελειώσουμε τό ἔργο πού ἀρχίσαμε, ἀλλά θέλουμε νά ἀποκτήσουμε τήν ἀρετή ἄκοπα». Γιατί λοιπόν παραξενεύεται ὁ κυριευμένος ἀπό τά πάθη ὅταν ἐνοχλεῖται ἀπό ἕνα ἀπ' αὐτά; Γιατί ταραάζεται πού τό ἔκανε πράξη; Ἔχει τό πάθος καί ταραζέσαι; Εἶσαι δεμένος μαζί του καί λές, «γιατί μ' ἐνοχλεῖ»; Καλύτερα ἔχε ὑπομονή, ἀγωνίσου, παρακάλεσε τό Θεό. Γιατί εἶναι ἀδύνατο νά μήν ἔχει τή θλίψη τοῦ πάθους ἐκεῖνος πού τό ἔκανε πράξη. «Τά ἐργαλεῖα του εἶναι μέσα σου», ὅπως εἶπε ὁ ἀββάς Σισῶης, «δός τους πίσω τόν ἀρραβώνα καί φεύγουν». Μέ ἐργαλεῖα παρομοίωσε τά αἴτια. Ἐφόσον λοιπόν ἀγαπήσουμε τά πάθη μας, καί τά κάνουμε πράξη, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν αἰχμαλωτιζόμαστε ἀπό τούς ἐμπαθεῖς λογισμούς, πού μᾶς ἐκβιάζουν καί μή θέλοντας νά τά ἐνεργήσουμε, ἀφοῦ μέ τή θέλησή μας προδοτικά ἐγκαταλείψαμε στά χέρια τους τούς ἑαυτούς μας.

Αὐτό σημαίνει ἐκεῖνο πού λέει ὁ Προφήτης γιά τόν Ἐφραίμ πού «καταδυνάστευσε τόν ἀντίπαλό του» (Ὠσηέ 5,11), δηλαδή τή συνειδησή του καί πού «καταπάτησε τήν κρίση γιατί ζήτησε τήν Αἴγυπτο καί αἰχμαλωτίστηκε ἀπό τούς Ἀσσυρίους» (Ὠσηέ 7,11). **Αἴγυπτο ὀνομάζουν οἱ Πατέρες τό σαρκικό θέλημα**, αὐτό πού μᾶς στρέφει στή σωματική ἀνάπαυση καί διδάσκει τό νοῦ μας νά ἀγαπάει τήν ἡδονή. **Ἀσσυρίους δέ ὀνομάζει τούς ἐμπαθεῖς λογισμούς**, πού θολώνουν καί συγχέουν τό νοῦ, καί τόν γεμίζουν ἀκάθαρτες φαντασιώσεις καί πού τόν παρασύρουν μέ τή βία, χωρίς νά θέλει, στή διάπραξη τῆς ἁμαρτίας. Ἄν λοιπόν παραδώσει κανείς, μέ τή θέλησή του τόν ἑαυτόν του στή σαρκολατρεία, ἀναγκάζεται, καί χωρίς νά τό θέλει, νά ὀδηγηθεῖ μέ τή βία στούς Ἀσσυρίους καί νά δουλέψει στό Ναβουχοδονόσορα. Γνωρίζοντας αὐτό ὁ Προφήτης, μέ πολύ πόνου τούς ἔλεγε: «Μήν κατεβαίνετε στήν Αἴγυπτο (Ἱερ. 49,19). Τί κάνετε ταλαίπωροι, ταπεινωθεῖτε λίγο. Σκύψτε τίς πλάτες σας καί ὑπηρετήστε τό βασιλιά τῆς Βαβυλώνας καί παραμείνετε στή γῆ τῶν Πατέρων σας». Πάλι τούς ἐνισχύει λέγοντας: «Μή φοβηθεῖτε τό πρόσωπο τοῦ

βασιλιά, γιατί εἶναι μαζί μας ὁ Θεός γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τά χέρια του» (Ἱερ. 49,11). Μετά τούς προλέγει τή θλίψη πού τούς περίμενε, ἂν δέν πειθαρχούσαν στό Θεό: «Γιατί ἄν», λέει, «μπεῖτε στήν Αἴγυπτο, θά βρεθεῖτε σέ ἀδιέξοδο καί θά δουλωθεῖτε στήν κατάρρα καί τόν ὀνειδισμό». Καί τοῦ λένε ἐκεῖνοι: «Δέν θά παραμείνουμε σ' αὐτή τή γῆ, ἀλλά θά πάμε στήν Αἴγυπτο καί δέν θά δοῦν τά μάτια μας πόλεμο, καί δέν θ' ἀκούσουμε τή φωνή τῆς πολεμικῆς σάλπιγγας, καί δέν θά στερηθοῦμε τό ψωμί» (Ἱερ. 49, 13-14). Κατέβηκαν λοιπόν καί ὑπηρετήσαν μέ τή θέλησή τους τό Φαραώ. Μετά ὠδηγήθηκαν μέ τή βία στούς Ἀσσυρίους καί τούς ὑπηρετήσαν, χωρίς νά τό θέλουν.

Σκεφθεῖτε καλά αὐτό πού σᾶς λέω. Πρίν νά κάνει κανείς ἕνα πάθος πράξη κι' ἂν ἀκόμα ἐπιστρατευθοῦν ἐναντίον του οἱ λογισμοί, ὅμως βρίσκεται ἀκόμα στήν πόλη του (εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του) εἶναι ἐλεύθερος, καί ἔχει καί τό Θεό βοηθό του. Ἄν λοιπόν ταπεινωθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ὑπομένει μέ εὐχαριστία τό ζυγό τῆς θλίψεως καί τοῦ πειρασμοῦ καί ἂν ἀγωνιστεῖ λίγο, ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά τόν γλυτώσει. Ἄν ὅμως ἀποφύγει τόν κόπο καί ὑποχωρήσει στήν ἡδονή τοῦ σώματος, τότε τόν σέρνουν μέ τή βία στή γῆ τῶν Ἀσσυρίων καί τούς ὑπηρετεῖ καί χωρίς νά τό θφλει.

Τότε λοιπόν τούς λέει ὁ Προφήτης: «Νά προσευχόμαστε γιά τή ζωή τοῦ Ναβουχοδονόσορα, γιατί στή ζωή του βρίσκεται ἡ σωτηρία σας» (Βαρ. 1, 11-12). **Ναβουχοδονόσορ σημαίνει τό νά μήν φέρεται κανείς μέ ἀνυπομονησία στή θλίψη τοῦ πειρασμοῦ πού τοῦ συμβαίνει**, οὔτε νά τόν ἀποφεύγει, ἀλλά νά τόν ὑπομένει μέ ταπεινώση, σάν νά εἶναι ὑποχρεωμένος νά δεινοπαθήσει. Νά πιστεῦει δέ ὅτι εἶναι ἀνάξιος ν' ἀπαλλαγῆ ἀπό τό βάρος καί ὅτι ὁ πειρασμός πρέπει νά παραμείνει γιά πολύ καιρό καί νά ζήσει καί νά ἐνταθεῖ ἐναντίον του. Καί ἂν ἀκόμα δέν βρίσκει μέσα του τήν αἰτία, καί ἂν πρὸς τό παρόν δέν τήν καταλαβαίνει, νά πιστεῦει ὅτι τίποτα δέν εἶναι ἔξω ἀπό τήν κρίση καί τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς ἔλεγε καί ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός μέ λύπη καί κλαίγοντας, ἐπειδή ὁ Θεός πῆρε ἀπό πάνω του τόν πειρασμό: «Κύριε δέν εἶμαι ἄξιος νά θλιβῶ λίγο»; Πάλι εἶναι γραμμένο ὅτι κάποιος μαθητής ἐνός μεγάλου Γέροντα πολεμήθηκε κάποτε ἀπό τήν πορνεία. Καί βλέποντάς τον ὁ Γέροντας νά κοπιάζει τοῦ λέει: «Θέλεις νά παρακαλέσω τόν Θεό νά σ' ἀνακουφίσει ἀπό τόν πόλεμο»; Αὐτός ὅμως ἀπάντησε: «Ἄν καί κοπιᾶζω Γέροντα, ὅμως βλέπω καρπό ἀπό τόν κόπο μου. Αὐτό νά παρακαλέσεις καλύτερα τόν Θεό: Νά μοῦ δώσει ὑπομονή».

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά».

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

THEOLOGICAL COLLEGE RETREAT 2003

From 29th-31st August, staff and students of St Andrew's Greek Orthodox Theological College attended their twelfth annual retreat, held at the Mangrove Mountain Retreat Centre, 40kms north-west of Gosford, near the Central Coast of New South Wales. The location was ideal for silent reflection and prayer as well as recreation, being situated in the midst of magnificent mountains and beautiful wildlife.

The topic of this year's retreat was 'The Responsibility of the Orthodox Theologian in a Pluralistic Society'. The two guest speakers were Very Rev. Fr Steven Scoutas, lecturer at St Andrew's and Parish Priest at the Church of St Spyridon in Kingsford; and Very Rev. Fr Stephanos, Abbot of the Holy Monastery of Panagia Pantanassa, itself located within the Mangrove Mountain National Park. The retreat was also blessed by the presence of the College Dean, His Eminence Archbishop Stylianos and the Sub-Dean, His Grace Bishop Seraphim.

On the Friday evening the gathering was addressed by Fr Steven Scoutas who stressed that "outside faith, theology has no sense for it can only be taught in truth". In this respect the key point stressed was "truth". The responsibility of the Orthodox theologian is to avoid the secular type of theologising, which cannot contribute to the fellowship of God and the people of God. In addition Fr Steven noted that the Orthodox theologian is entirely responsible to the Bishop; they must live their theology and keep regular contact with the Church, Priests and Bishops. The Apostolic teaching is lived in the Church, implying the constant measure of 'right belief'. The the-

ologian needs to remain committed to the truth even if people do not live this, and to do this always in love. In conclusion Fr Steven made it clear that one needs to leave room for the Holy Spirit to come and do His work, and that one needs to be more sensitive to the needs of people and the needs of the Church.

The next morning the gathering was addressed by Fr Stephanos who emphasised that theology itself implies theologising. The theologian is a person of theology. Furthermore Fr Stephanos explained that we cannot exhaust professionally the field of theology, for theologising means to participate in the truth. This participation binds us, it keeps us together, and in our limits we express the entirety of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church.

Whilst the retreat fostered academic and spiritual growth, it was also an opportunity for participants to relax. Activities such as archery, bush walking, and a game of soccer created a light-hearted atmosphere that promoted a spirit of unity and brotherly love. On Saturday evening, in the presence of His Grace Bishop Seraphim, the students celebrated Vespers. This was followed by an evening of indoor recreation activities.

On Sunday morning the participants tasted the experience of monastic life, awaking very early in order to set out for the Holy Monastery of Panagia Pantanassa for the celebration of the Divine Liturgy, served by His Grace Bishop Seraphim. The visit to the Monastery and the warm hospitality of the monastic community constituted the highlight of the entire retreat.

His Eminence Archbishop Stylianos, His Grace Bishop Seraphim, and Very Rev. Fr Stephanos, with staff and students at the St. Andrew's Greek Orthodox Theological College annual retreat.

HOW CHRISTIAN SPIRITUALITY CAN AVOID SEMI-PELAGIANISM

Philip Kariatlis

“for it is God who is at work in you, enabling you both to will and to work for his good pleasure”

(Phil. 2:13)

Christian spirituality can be described as the everyday activity of life in communion with God. The term refers to the whole of a human person’s life as inspired and guided by the Holy Spirit. Therefore the Christian life is the ability to live a life animated and directed by the Spirit of God. In fact, for many fathers of the Church, Christian spirituality meant the **acquisition of the Holy Spirit** so that, in this relationship, the will of God, as revealed and taught by Jesus Christ might be accomplished. Indeed, the sole meaning of human existence lies in being what God wants us to be and doing what God wants us to do in this personal relationship with Him.

The principles of the Semi-pelagianism were first promulgated by a monk by the name of **John Cassian**, who downplayed the importance of faith and the official teaching of the Church. Instead he highlighted the importance of moral action and the keeping of the commandments of God which he believed he could be carried out by one’s own personal struggle and strength. He taught that it was not by the assistance of God that human persons took the initial steps towards a ‘life in communion with Christ’ but rather by their own efforts.

Now, quite simply put, the quintessential question that arose in the Church was how this life in communion with Christ might be accomplished. Did it necessarily result from human persons living a virtuous life? Or was it entirely a gift from God? If we would answer with a "yes" to the former question then we could quite easily align ourselves with the false teachings of the Semi-pelagians. *It is important that this dialectic be looked at today since all too often many people believe that they can ultimately merit their salvation by good works at the expense of God’s grace.* Others reject works all together and rely totally on the grace of God and thus endanger themselves of leading a minimalist Christian life.

Throughout the course of history, Orthodoxy’s insistence on the ascetic struggle and the personal of the Christian life provoked the accusation of Semi-pelagians on the part of representatives of Western spirituality and for this reason we must examine the validity of such claims. However, it must be said from the outset that the

Church always sought to explain the process whereby one turns to God in terms of a relationship between **grace** and the **human response** - in terms of a divine initiative and human response. Today **christian spirituality must hold**, as it always has, **both grace and human autonomy together**. Although fully aware of the dangers of generalization, and in spite of the temptation to reduction, this article will seek to explain theologically how Christian spirituality understands the relationship between God’s initiative and the response of humanity, so that the dangers of Semi-pelagianism might be avoided.

It is proposed that this brief analysis be undertaken in two complementary stages. Since this article will not assume familiarity with the teaching of the Semi-pelagians, it will first seek to outline, only in a very basic way, the teaching of John Cassian, the major proponent of the Semi-pelagian teaching and the consequences of such a belief system. The second stage will lay the theological groundwork for understanding the Christian life through a theology of grace, since it is only through God’s bestowal of grace that we can experience God in the first place. This will shed some light on how we can lead a life free from the dangers of the Semi-pelagians.

By way of introduction to this topic, the Orthodox Christian tradition would claim that even though it is the grace of God which initiates our life in Christ, humanity must nevertheless respond to this calling. The presupposition of leading a "life in Christ" is God’s grace which we have all received *beginning* with the fact that all human beings are created in the image and according to the likeness of God; *culminating* in the Incarnation where human and divine natures are united; and *continuing* to this day with the promise of Jesus Christ that the Holy Spirit will be with us till the end of times. It is this grace that has bridged the ontological gap between the uncreated and created realm and made possible our unity with the "true life" who knows no decay and no death.

It must be always highlighted that no amount of spiritual feats, whether they be expressed in keeping all the fasts of the Church, participating in all night vigils or even leading a virtuous life can insure in themselves our imme-

diacy and communion with God's love. Our part in this dynamic of the Christian life is simply our response, our "yes" to this gift of eternal life. And this is subsequently realized in our desire to remain in this communion of life by our ascetic struggle to "empty ourselves" denying our individual will so as to make possible the love of another - in this case the "Entirely Other" who is God. In other words, we fast, not because this can achieve anything in and of itself but rather so that in tasting physical hunger we may hunger and thirst for God and in this way enter into this experience of God's life - that is, the gift to us of eternal life.

The Teaching of the Semi-pelagians

In attempting to describe the relationship between the grace of God and human freedom, John Cassian, Vincent of Lirins and other monks in southern Gaul (France), believed that the whole process of salvation began with humanity and not with God. Wanting to safeguard the freedom of the human will, either to accept or reject God, these monks believed that humanity took the first step towards God (*initium fidei*) through their good works and through leading a pious, ethical and virtuous life. But in so doing, the Semi-pelagians, as they came to be known, denied the need of grace for the initial conversion of a person's journey towards God. If Augustine asserted that the human persons needed the grace of God to make the initial step towards God, the Semi-pelagians argued that a human person's free will was sufficient to turn to God and only then would God freely bestow his grace to continue in the Christian life.

Cassian was not able to perceive that even this initial faith is a gift of God to humanity created in the image and likeness of God. It could be argued that Cassian underlined the human initiative because he saw the danger of moral effort being undermined. As history has shown, however, it would be in 529AD, in the council of Orange that the Church would formally condemn the Semi-pelagians since it saw a failure, in their theological system, to understand that **everything is a gift of God** - even the initial faith - and that **grace anticipates a person's efforts**.

If taken to its extremities, the danger of Cassian's teaching on the Christian life was that it saw the ascetical struggle -fasting, vigilance, prayer- as ends in themselves and not a means **offered** and again **aided** by God. Perhaps, Cassian's role as a spiritual director, where he had to stress the importance of the discipline of the will to his monks led him to stress the human initiative at the expense of God's salvific and universal act. Let us now examine the Church's response to this claim of the Semi-pelagians.

Christian Spirituality: Divine - Human Adventure

The Orthodox Christian tradition saw the spiritual life as nothing more than the realization and personal appropriation of the salvation obtained for us all once and for all by Jesus Christ. This **personal** or subjective appropriation of redemption, however, cannot be seen entirely as an external, mechanical process, where the human person has no part to contribute. On the contrary, it is the result of the union of two factors, the divine and the human - the grace of God and humanity's free cooperation. Christian spirituality avoids the danger of semi-Pelagianism by stating that it is God who participates by his grace in the whole life of human persons - that is in their *calling, enlightenment, repentance, conversion* after justification, in their *sanctification* in the Church and their ultimate *deification*.

Human persons are free to accept and cooperate with this grace offered gratuitously by God. **St Cyril of Jerusalem** stated that "*it is God's to grant grace, but yours to receive and guard it*"¹. The grace granted by the Holy Spirit is absolutely necessary and indispensable for the salvation of all humanity. According to **St Basil the Great** it is "*in the grace of God that our salvation lies*"² and we would add, not in our efforts. Whatever befalls us is an operation of grace, working in all things. Put another way, even the motivating power that puts humanity on the path towards salvation is the grace of God. Moreover this grace pushes human persons uninterruptedly and accompanies them until the end. **Therefore, we would claim that grace is that which precedes, cooperates with, and follows people throughout their lives.**

Even though the grace of God is granted to all, its action is not realized unless a human person wills it. Thus, even though salvation is wholly a work of grace, it is still not possible without the condition of its free acceptance on the part of the human will. St John Chrysostom stated that,

*"God brings no one to Himself contrary to that individual's free will; although he wishes all to be saved, He forces on one ... not without the consent of human persons, nor without their will; rather it is in accord with their desire and will that God prepares the salvation of the world"*³.

Being created in the image and likeness of God, humanity possesses a God-given inner, dynamic ability to respond which makes continuing repentance and ascetical struggles necessary in this life. However, we must

1. Cyril of Jerusalem, *Lecture 1*, 4. P.G. 33, 376.
2. St Basil the Great, *Homily on Psalm 33.2*, P.G. 29, 353.
3. St John Chrysostom, *On "Saul, Saul"* 6, P.G. 51, 144.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνηση του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τόν μήνα Αὐγουστον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Προήδρευσε Συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου Ν.Ν.Ο. καί ἐνημέρωσε ὅλους διά σχετικῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, περί τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, μετά τὰ τελευταῖα συμβάντα ἐν Φαναρίῳ, σχετικῶς μέ τόν τέως Βοηθόν Ἐπίσκοπον Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ (1-8-03).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν ἐπικαίρως εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μέ Κληρικούς καί λαϊκοὺς συνεργάτες εἰς φιλικό γέυμα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Ν. Τσουλουκίδη (3-8-03).

– Προήδρευσε τῆς ἀπό ἡμερῶν ἀναγγελθείσης Ἐκτάκτου Συνεδριάσεως τοῦ Παναυστραλιανοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, τό ὁποῖον καί ἐξέδωκε παμψηφεί τās γνωστάς Ἀποφάσεις (resolutions) ὡς πρός τό δημιουργηθέν πρόβλημα μέ τόν τέως Βοηθόν Ἐπίσκοπον Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ Χαρκιολάκην. Αἱ ἐν λόγῳ Ἀποφάσεις ἀπεστάλησαν ἐν συνεχείᾳ μετά τῆς μακράς Ποιμαντορικῆς Ἀναφορᾶς/

Καταγγελίας πρός τό ἐν Φαναρίῳ Σεπτόν Κέντρον, δι ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργηθείσης δεινῆς κρίσεως ἐκ τῶν ἀντικανονικῶς γενομένων. Αἱ ἀποφάσεις αὐταῖ ἀπεστάλησαν διά σχετικῶν διαβιβαστικῶν καί εἰς τόν Πρωθυπουργόν Αὐστραλίας κ. John Howard, τόν Πολιτειακόν Πρωθυπουργόν κ. Bob Carr, καθὼς καί εἰς τās Κυβερνήσεις Ἑλλάδος καί Κύπρου, διά τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ Πρεσβειῶν τῶν (4-8-03).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Earwood (5-8-03).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Liverpool. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε σέ φιλικό γέυμα στήν οἰκίᾳ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Χρ. Βέργου (10-8-03).

– Μετέβη εἰς Καμπέρα καί παρέστη μετ' ἄλλων ἀρχηγῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τήν ἐπίσημον ἐγκατάστασιν τοῦ νέου Γενικοῦ Κυβερνήτου Sir Michael Jeffery ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τήν αἴθουσα τῆς Γερουσίας κατά τό γνωστόν τυπικόν. Ἐπηκολούθησε ἡ εἰθισμένη δεξίωσις εἰς τήν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Κοινοβουλίου, ὅπου ὁ νέος Γενικός

remember that it is the grace of God that enables us to undertake these struggles in the first place. To use the analogy of electricity and the power point, we could argue that just as electricity exists in a power point but only becomes operational when switched on, so too human persons, by virtue of their creation in the image and according to the likeness of God therefore all have the gift of God's grace within them already but need to freely consent for this to become active. It is making active the energy which is already potentially within us.

Our initiation into the ascetical warfare is always **with Christ**. Our interior combat is accomplished in Christ. Our goal is Christ. It is Christ who sustains and excites the human effort. It is Christ who enables the human person to be purified "as gold in the fire". In one of his poems, **St Gregory the Theologian** wonderfully sums it up in the following way:

"I share everything with Christ, spirit and body, nails and resurrection.

Christ... you are for me my native land, my strength, my glory, everything.

Christ is my strength and my breath, and the wonderful prize my running.

It is he who enables me to run well.

I love him as my purest love because for those whom he loves he is faithful beyond all that we can conceive.

In him is my joy even if he chooses to send me some suffering because I aspire to be purified as gold in the fire"⁴

Conclusion

All that has been said thus far necessitates a theological synthesis between the grace of God and human freedom. Despite the classical understanding, where these two terms were seen to be diametrically opposed to each other, this brief article has shown that both the **divine initiative** and **human receptivity** must be held together in a healthy tension. Christian spirituality is wholly dependant on the grace of God which the Father sends to the world through his Son in the Holy Spirit. It is God who discloses himself and effects his will by the concerted operation of his Son and Spirit so that humankind might be led into knowledge and communion with the Father. It is the Spirit who manifests the Son and makes the Word "the power of God for salvation to everyone who has faith" (Rom. 1:16).

However, even though it is the **grace** of God which **initiates** our life in Christ (therefore avoiding the unadmitted temptation of the Semi-pelagians), humanity must nevertheless **respond** to this **calling**. This cooperation, properly understood (in a non Semi-pelagian way) implies a fundamental paradox. Christian spirituality avoids the Semi-pelagian system when it affirms that the first step to salvation belongs wholly to God; yet a human response is necessary for the appropriation of this saving grace. Even though it is the grace of God which fills our hearts with overflowing joy, which bestows upon us faith in God, which inspires us to lead a virtuous life, nevertheless this would amount to nothing without our active receptivity.

4 St Gregory Nazianzus, *Theological Poems*, P.G. 37, 623-624.

Κυβερνήτης έχαιρέτισε ἐκ τοῦ σύννευς ἕνα ἕκαστον τῶν κληθέντων ἐπισήμων (11-8-03).

–Ἐδέχθη τὴν κα Μαίρη Μάτση μετὰ τοῦ συζύγου της κ. Νικ. Ζέρβα καὶ ἐδεξιώθη αὐτοὺς φιλικῶς (13-8-03).

–Πλαισιούμενος ἀπὸ πλήθος Ἱερέων καὶ ἐνώπιον πυκνοτάτου ἐκκλησιασματος, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ραφαὴλ Liverpool ἐτέλεσε τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀγρίως δολοφονηθέντος μακαριστοῦ Δημ. Σκουλούδη, γνωστοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ εὐεργέτου εἰς πλείστα ὅσα ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παροικίας, καὶ ὠμίλησε καταλλήλως καταδικάσας τὸν ἀγνωστον ἀνάνδρον δολοφόνον.

–Προήδρευσε συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου τῆς Α Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας, παρουσία τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος καὶ προσέβη εἰς ἐκτενὴ ἐνημέρωση πάντων βάσει ἐγγράφων στοιχείων, ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης ἀπαραδέκτου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἐν Φαναρίου Ἱεροῦ Κέντρου καὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς κατάρθρωσε νὰ τὰς διαταράξει διὰ τῆς συνωμοτικῆς δράσεώς του ὁ τέως Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Ἀριανζοῦ κ. Ἰωσήφ Χαρκιολάκης.

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐκήρυξε ἐπικαίρως εἰς τὸ μεστὸν ἐκκλησίασμα (14-8-03).

–Συνεπροσευχήθη ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, ὀμιλήσας συντόμως καὶ διένειμε τὸ ἀντίδωρον (15-8-03).

–Ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα (17-8-03).

–Ἐδέχθη τοὺς ἐκ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Uniting Church, πρῶν Πρόεδρον Rev Dr D'Arcy Wood καθὼς καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα Gregor Henderson καὶ ἐνημερώθη ὑπευθύνως ὡς πρὸς τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις καὶ τοὺς προβληματισμοὺς πού ἀντιμετωπίζουν μετὰ ἀπὸ τὴν τελευταίαν Γενικὴ Συνέλευσίν των (18-8-03).

–Ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Brisbane καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως πρὸς ἐνημέρωση τοῦ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος. Ἐπηκολούθησε ἐπίσημη δεξίωση καθὼς ἐπίσης ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐπίσημο γεῦμα πρὸς τιμὴν του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου Βρισβάνης καὶ περιχώρων μετὰ ἀπὸ συστηματικὴ ἐνημέρωση ἐπὶ φλεγόντων θεμάτων τοῦ παρόντος, συνέστησε μεγαλυτέραν καὶ πλέον συντονισμένην συνεργασίαν ὄλων μὲ τὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον Κουηνσλάνδης Οἰκονόμον π. Δημ. Τσάκαν (24-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta.

Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Δρα Παν. Παναγιωτίδη, ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Μακεδονίας (28-8-03).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Διάκονο π. Παν. Πρωτοψάλτη, μετέβη εἰς τὸ πλησίον τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης Κέντρον Νεότητος, ὅπου οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας εἶχαν ἐφέτος τὸ καθιερωμένο τριήμερο retreat ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος καὶ παρηκολούθησε τὴν διάλεξιν τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στεφάνου μὲ θέμα «Ἡ εὐθύνη καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Ὁρθοδόξου Θεολόγου σὲ μιὰ πλουραλιστικὴ κοινωνία». Ὅπως πάντοτε, ἐπηκολούθησε ἄκρως ἐνδιαφέρουσα συζήτηση κατὰ τὴν ὁποία ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ διευκρινισθοῦν σαφέστερα καίρια ζητήματα Ὁρθοδόξου πνευματικότητος καὶ ποιμαντικῆς εὐθύνης, ἰδίως κατὰ τὴν

παρούσα ἐποχὴ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, συνοδευόμενος καὶ πάλι ἀπὸ τὸν Διάκονο π. Παναγιώτη, μετέβη εἰς τὴν Ἑνορία Ἁγ. Ἰωάννου Jervis Bay μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας κ. Σπυρ. Καπετάνου, ὅπου καὶ παρεκάθησαν εἰς ἐγκαρδιώτατο δεῖπνο ὅπως πάντοτε, μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου, καθὼς καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν πλησιοχώρων περιοχῶν προσκυνηταὶ (30-8-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τὸν κατάμεστο Ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, παρεκάθησε δὲ ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς τὸ κοινὸ ὑπαίθριον γεῦμα (31-8-03).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπέστρεψε ἐκ τοῦ ἐτησίου ταξειδίου του εἰς τὴν Γενέτειρα (3-8-03).

–Παρεκάθησαν εἰς τὴν ἑκτακτὴ Συνεδρίασιν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου (4-8-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Earlwood (6-8-03).

–Παρέστη καὶ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς ἀπογευματινὸν τέϊον, τὸ ὁποῖον ὠργανώθη ὑπὸ τῶν κυριῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς Μαδαγασκάρην (10-8-03).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου NNO (11-8-03).

–Παρέστη εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Κληρικῶν τῆς NNO, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Παρέστη, συμπροσευχόμενος εἰς τὸ Ἱ. Βῆμα, εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (14-8-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Marrickville (15-8-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (16-8-03).

–Ἐίχε συνεργασία μετὰ μελῶν τῆς Νεολαίας διὰ ὀργανωτικὰ θέματα τοῦ ἐπικειμένου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας (18-8-03).

–Προήδρευσε Συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (19-8-03).

–Ἐίχε συνεργασία μετὰ τοῦ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Dr G. Freeland καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Σχολῆς κ. Α. Καλογεράκη (20-8-03).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Κύπρου ἐπισκέπτη κληρικὸ π. Παναγιώτη Τριανταφύλλου (22-8-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Διονυσίου Gosford καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησαν σὲ κοινὸ γεῦμα μεθ' ὄλων τῶν πιστῶν τῆς περιοχῆς καὶ τῶν ἐκ Σύνδνεῦ προσκυνητῶν (24-8-03).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Wagga-Wagga π. Πολύκαρπον Λουστό (25-8-03).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ νῦν Καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Μακεδονίας ἐν Θεσσαλονικῇ Dr Παναγιώτη Παναγιωτίδη καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση.

Παρεκάθησαν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Βασιλείαδος (26-8-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν Ἱερέων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὁμάδων Νεολαίας τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων NNO καὶ συνεζήτησαν τὰ θέματα ὀργανώσεως

του Πολιτειακού Συνεδρίου Νεολαίας (27-8-03).

–Εδέχθη τόν εκ Μελβούρνης κληρικό μας Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβο Τσιγκούνη.

Προήδρευσε συνεδρίασεως τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (28-8-03).

–Μετέσχε εἰς τό ἐτήσιο Retreat τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί παρηκολούθησε τό ὅλο πρόγραμμα τῶν ὁμιλιῶν καί τῶν ἄλλων δραστηριοτήτων. Τήν Κυριακή τό πρωῖ ὅλοι οἱ συμμετέχοντες Φοιτηταί μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου μετέβησαν εἰς τήν Ἱ. Μονήν Παντανάσσης Mangrove ὅπου ὁ Θεοφιλέστατος ἐλειτούργησεν ὡς ἀπλοῦς Ἱερεῦς εἰς τό τέλος δέ τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐκ μέρους ὄλων τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εὐχαρίστησε τόν Καθηγούμενον Ἀρχιμ. π. Στέφανο, διά τήν φιλοξενίαν εἰς τήν Ἱ. Μονήν. Μετά ταῦτα εἰς τό Ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς, οἱ Μοναχοί προσέφεραν πρωινό ρόφημα (30/31-8-03).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τόν μήνα Αὐγουστον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν Θεοφανείων Frankston καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Δούκα Γεωργαλά (3-8-03).

–Ἀνεχώρησεν διά τό Σύννεῦ ὅπου παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου. Τό ἑσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνην (4-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρῖκόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δείπνον εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μετά τοῦ κλήρου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας (5-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατε-θέν ὑπό τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (6-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρῖκόν Ἑσπερινόν ἐπί τῆ ἐναποθέσει τῆς ἱεράς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern (9-8-03)

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown. Μετά τό πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Νικολάου Λιλιμπάκη (10-8-03).

–Εδέχθη τόν ἐντιμολογ. Παν. Παναγιωτίδην ἐλθόντα ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς ἐπίσκεψιν τῶν γονέων του (12-8-03).

–Ἐπεσκέφθη τήν Ἱεράν Μονήν Παναγίας Γοργοῦπηκῆς Geelong (13-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δείπνον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τήν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (14-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν ἐπί τῆ ἑορτῆ καί πανηγύρει τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελά Keilor καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ π. Ἰορδάνη Κρικέλη (15-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Geelong. Μετά τό πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μεθ' ὅλου τοῦ ἐκκλησιασματος.

Ἐπεσκέφθη τήν Ἱεράν Μονήν Παναγίας Γοργοῦπηκῆς Geelong (17-8-03).

–Εἰς τό Γηροκομεῖον παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board τῆς Βασιλειάδος ὕστερα ἀπό ἐπιθεώρησι τῆς ἀνεγειρομένης νέας πτέρυγος αὐτοῦ (18-8-03).

–Εδέχθη τήν διδα Σοφίαν Σιδερίδου, καθηγήτριαν ἀπεσπασμένην ἐξ Ἑλλάδος.

Προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (19-8-03).

–Παρουσία τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντη ἐδέχθη τόν αἰδ. π. Ἐλευθέριον Τάτσιν διά θέματα ἀφορῶντα τήν Ἱεράν Μονήν Παναγίας Καμαριανῆς Red Hill.

–Ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston καί μετά τήν λήξιν τῆς συνεδρίασεως ταύτης παρέστη εἰς τό δεύτερον σεμινάριον διά τούς κατηχητάς καί τās κατηχητριάς εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς (20-8-03).

–Εδέχθη τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τούς κηδεμόνας τῆς Ἑνορίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Mildura διά θέματα ἀφορῶντα τήν ἐν λόγῳ Ἑνορίαν.

Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θ' Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (21-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρῖκόν Ἑσπερινόν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσεως εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading (22-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading ἐπί τῆ μνήμῃ τῆς Παναγίας Προυσιωτίσεως. Τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (23-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελά Keilor καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ὀργανωθέν ὑπό τῆς Κοινότητος Keilor εἰς συνεργασίαν μετά τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑνορίας. Τά ἔσοδα τοῦ ἐν λόγῳ γεύματος διετεθήσαν διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου τῆς Παναγίας Σουμελά (24-8-03).

–Προέστη συνάξεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Παρηκολούθησε τήν ὁμιλία τοῦ αἰδεσιμολ. π. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντη, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὰ πλαίσια τῶν μηνιαίων ὁμιλιῶν διά τήν Νεολαίαν μέ θέμα: «Single life, relationships, marriage: an Orthodox perspective» (25-8-2003).

–Εδέχθη τόν κ. Δημήτριον Μέγαν, Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton (26-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn ἐπί τῆ ἑορτῆ καί πανηγύρει τοῦ Ἁγίου Φανουρίου (27-8-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρῖκόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Carlton (28-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Carlton.

Ἐδέχθη τόν κ. Βασίλειον Μανάβαν, ὑποψήφιον διά τήν Θεολογικήν Σχολήν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (29-8-03).

–Παρέστη εἰς τήν Χοροεσπερίδα τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner καί ὠμίλησε καταλλήλως (30-8-03).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Εὐσταθίου Παπαδοπούλου.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρῖκόν Ἑσπερινόν ἐπί τῆ ἐνάρξει τῆς Ἰνδίκτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε καί παρεκάθησεν εἰς τό δείπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τό νεόδμητον Ἑνοριακόν Κέντρον τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας. Τά ἔσοδα τοῦ δείπνου ἀπεστάλησαν εἰς τήν Θεολογικήν Σχολήν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (31-8-03).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Θεοφιλέστατου Έπισκόπου
Δουρλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τον μήνα Αύγουστον ό Θεοφιλέστατος:

–Έτέλεσεν, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Νικολάου Darwin, τόν Άγιασμόν επί τή πρώτη του μηνός, καί εκήρυξεν εις τό Έκκλησίασμα.

Ίδέχθη τās έξομολογήσεις τών πιστών.

Τό άπόγευμα έπεσεκέφθη εις τό Γραφείον του τόν Κυβερνήτην τής Βορείου Έπικρατείας Έσοχώτατον κ. Ίωάννην Άνοικτομάτην.

Τό έσπέρας έτέλεσεν, εις τόν ώς άνω Ίερόν Ναόν, τήν Παράκλησιν καί, κατόπιν, έδέχθη τās έξομολογήσεις τών πιστών (1-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξε, κατά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τής έορτής τής Άνακομιδής τών λειψάνων του πρωτομάρτυρος Στεφάνου, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Νικολάου Darwin.

Ίτέλεσεν, εις τόν ώς άνω Ίερόν Ναόν, τό Μυστήριον του Βαπτίσματος του εκ του σχίσματος τών Παλαιοημερολογιτών προσελθόντος εις τούς κόλπους τής Έκκλησίας Ήλιου Χουρδά.

–Έπεσεκέφθη εις τήν οικίαν του, συνοδευόμενος υπό του Προέδρου του Μακεδονικού Συλλόγου Darwin κ. Ευστρατίου Πούλου, τόν Πρόξενον τής Έλλάδος κ. Γεώργιον Καπέταν.

–Έδέχθη τās έξομολογήσεις τών πιστών (2-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Νικολάου Darwin.

Ίπεσεκέφθη τήν οικίαν του Άντιπροέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου τής Ένορίας-Κοινότητος Άγιου Νικολάου Darwin καί άνταποκριτού εις Darwin τής έφημερίδος τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής “ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ”.

–Έπέστρεψεν εις Άδελαΐδα (3-8-03).

–Άνεχώρησε διά Sydney, όπου συμμετέσχεν εις συνεδριάσιν του Παναυστραλιανού Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου υπό τήν προεδρίαν του Σεβασμιωτάτου (4-8-03).

–Έπιστρέψας εκ Sydney, προήδρευσε συνεδρίασεως τής Κεντρικής Φιλοπτώχου Άδελφότητος (5-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξε, κατά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τής έορτής τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Παντελεήμονος Glenelg.

Συμμετέσχεν εις τās έργασίας τής Διακοινοτικής Έπιτροπής (6-8-03).

–Έδέχθη εις συνεργασίαν τόν Ίερατικώς Προϊστάμενον του Ίερού Ναού Άγιου Δημητρίου Salisbury, Αΐδεσ. π. Χρήστον Τσορακλίδην.

Προήδρευσε συνεδρίασεως τής Όργανωτικής Έπιτροπής του Περιφερειακού Συνεδρίου Νεολαίας (7-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Παντελεήμονος Glenelg (10-8-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τής Έπιτροπής Έξωτερικής Ίεραποστολής (11-8-03).

–Έτέλεσεν, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Γεωργίου Thebarton, Θεϊάν Λειτουργίαν διά τούς μαθητάς καί μαθητριάς του ήμερησιου Έλληνορθοδόξου Κολλεγίου “Άγιος Γεώργιος” (13-8-03).

–Μετέβη εις τήν κωμόπολιν Berri, όπου έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν έορτάζοντα Ίερόν Ναόν Κοιμήσεως τής Θεοτόκου. Μετά τό πέρασ του Έσπερινου, έπεσεκέφθη εις τήν οικίαν του τόν έορτάζοντα τά όνοματήριά του Ίερατικώς Προϊστάμενον τής Ένορίας-Κοινότητος Berri, Αΐδεσ. π. Παναγιώτην Κοτσιναδέλην (14-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν ώς άνω πανηγυρίζοντα Ίερόν Ναόν καί, στή συνέχεια, εϋλόγησε τήν έορτίον τράπεζαν, κατά τήν διάρκειαν τής όποίας τά χορευτικά συγκροτήματα τών Δημοτικών Σχολείων τής περιοχής παρουσίασαν μέ μεγάλη επιτυχία δημοτικούς χορούς, μεταφέρων τās ευχάς καί εϋλογίας του Σεβασμιωτάτου (15-8-03).

–Παρεκάθησεν εις γεϋμα, παρατεθέν υπό του Συμβουλίου καί τής Φιλοπτώχου Άδελφότητος τής Ένορίας Άγιου Παντελεήμονος Glenelg, προς τιμήν του έορτάσαντος τά όνομαστήριά του Ίερατικώς Προϊσταμένου τής ώς άνω Ένορίας, Αΐδεσ. π. Παναγιώτου Φωτάκη.

Ίτέλεσεν, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιον Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης Athelstone, τήν Βάπτισιν τής Άννης, έγγονής του Ίερατικώς Προϊσταμένου του ώς άνω Ίερού Ναού, Αΐδεσ. π. Νικολάου Παύλου (16-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Γεννήσεως του Χριστου Port Adelaide καί, στή συνέχεια, εϋλόγησε τράπεζαν, εις τήν Ένοριακήν-Κοινοτικήν αίθουσαν, παρατεθείσαν υπό του Δ. Συμβουλίου καί τής Φιλοπτώχου Άδελφότητος, υπέρ τής Θεολογικής Σχολής του Άποστόλου Άνδρέου, μεταφέρων τās ευχάς, εϋλογίας καί ευχαριστίας του Σεβασμιωτάτου (17-8-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τής Όργανωτικής Έπιτροπής του Περιφερειακού Συνεδρίου Νεολαίας (19-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Άνδρέου Noarlunga.

–Τό έσπέρας έτέλεσε τήν Άρτοκλασίαν τής Κεντρικής Φιλοπτώχου Άδελφότητος εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιον Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης Athelstone. Μετά τό πέρασ τής Άκολουθίας, εϋλόγησε τέϊον παρατεθέν, υπέρ τών σκοπών τής Κεντρικής Φιλοπτώχου, υπό τών Κυριών Αϋτής καί τής Φιλοπτώχου τής ώς άνω Ένορίας (24-8-03).

–Έχοροστάτησε καί εκήρυξε, κατά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τής έορτής του Άγιου Φανουρίου, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Παντελεήμονος Glenelg (27-8-03).

–Έδέχθη τόν κ. Γεώργιον Φραντζήν, Λέκτορα του Τμήματος Έλληνικών του Πανεπιστημίου Flinders.

Ίεσυνόδευσε τήν Κυβερνήτριαν τής Νοτίου Αϋστραλίας, Έσοχωτάτην κ. Marjorie Jackson-Nelson, κατά τήν έπίσκεψιν της εις τό ήμερησιον Έλληνορθόδοξον Κολλέγιον “Άγιος Γεώργιος” Thebarton.

Τό έσπέρας συμμετέσχεν εις τās έργασίας τής Κεντρικής Νεολαίας (28-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξε, κατά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τής έορτής τής Άποτομής τής Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Παντελεήμονος Glenelg (29-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξε, εις τήν έορτήν του Άγιου Άλεξάνδρου, εις τόν ώς άνω Ίερόν Ναόν (30-8-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγιου Δημητρίου Salisbury (31-8-03).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Έπίσημο όργανο τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής Αϋστραλίας

Έκδίδεται από Συντακτική Έπιτροπή

Υπ. εκδόσεως: Έπίσκοπος Απολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Σελιδοποίηση: Οικονόμος. π. Άγγελος Άλιφιεράκης

www.voiceoforthodoxy.com/

Έκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511